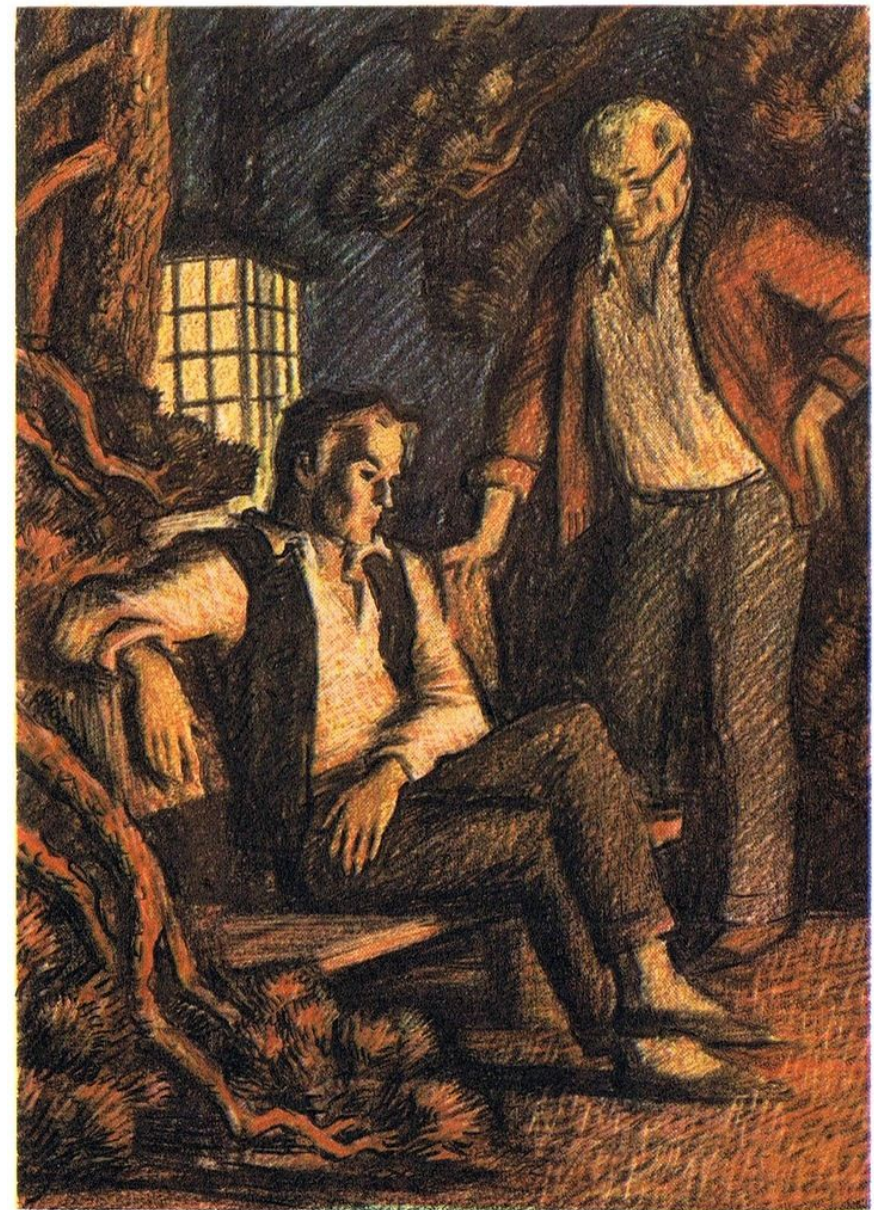

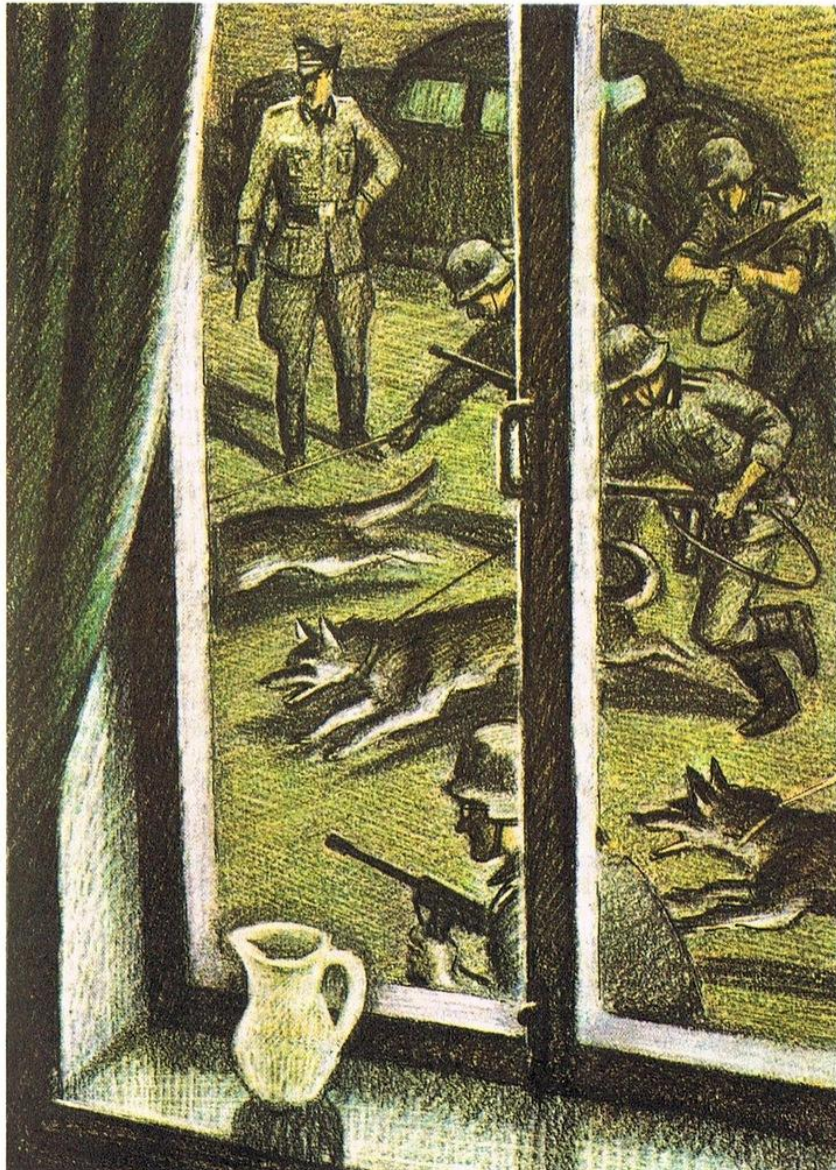
Гэта быў першы гон прывезеных з горада на дачу галубоў, і бацька з сынам моцна перажывалі - ці вернуцца яны?

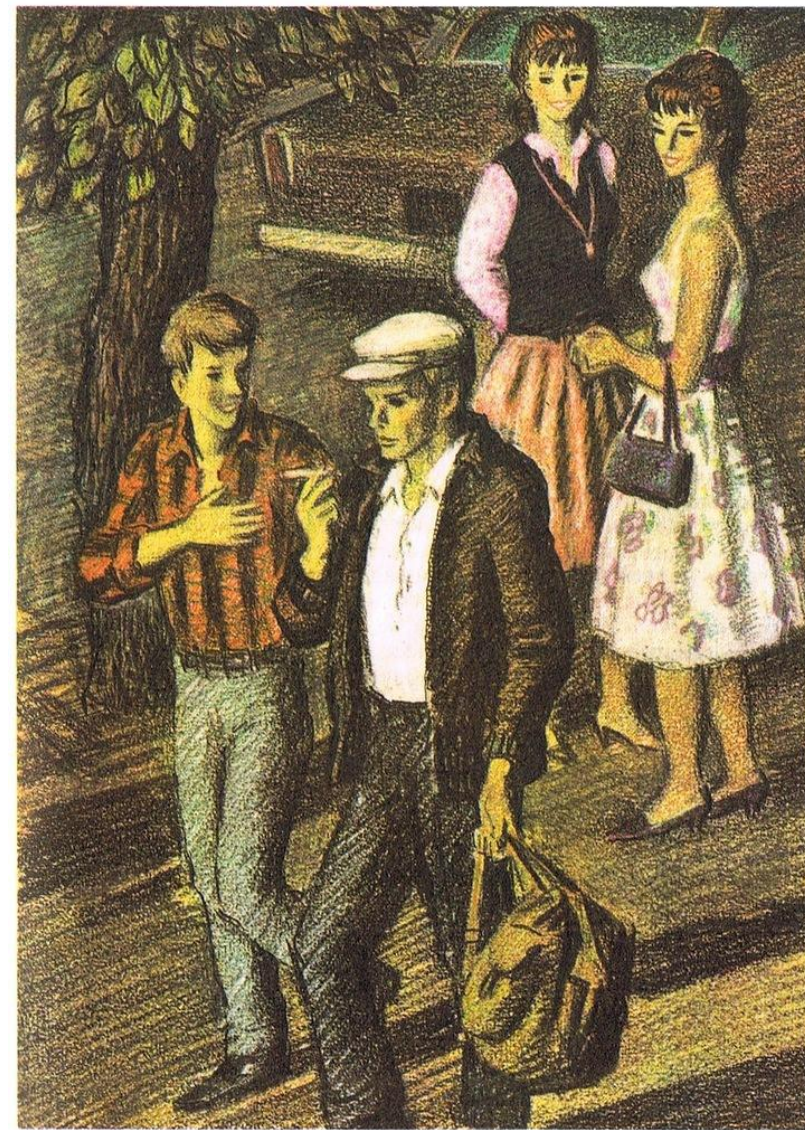
Не упершыню начны агонь заварожваў Яраша.
Хацелася глядзець ,як гуляе, пераліваеца полымя,
і маўчаць.

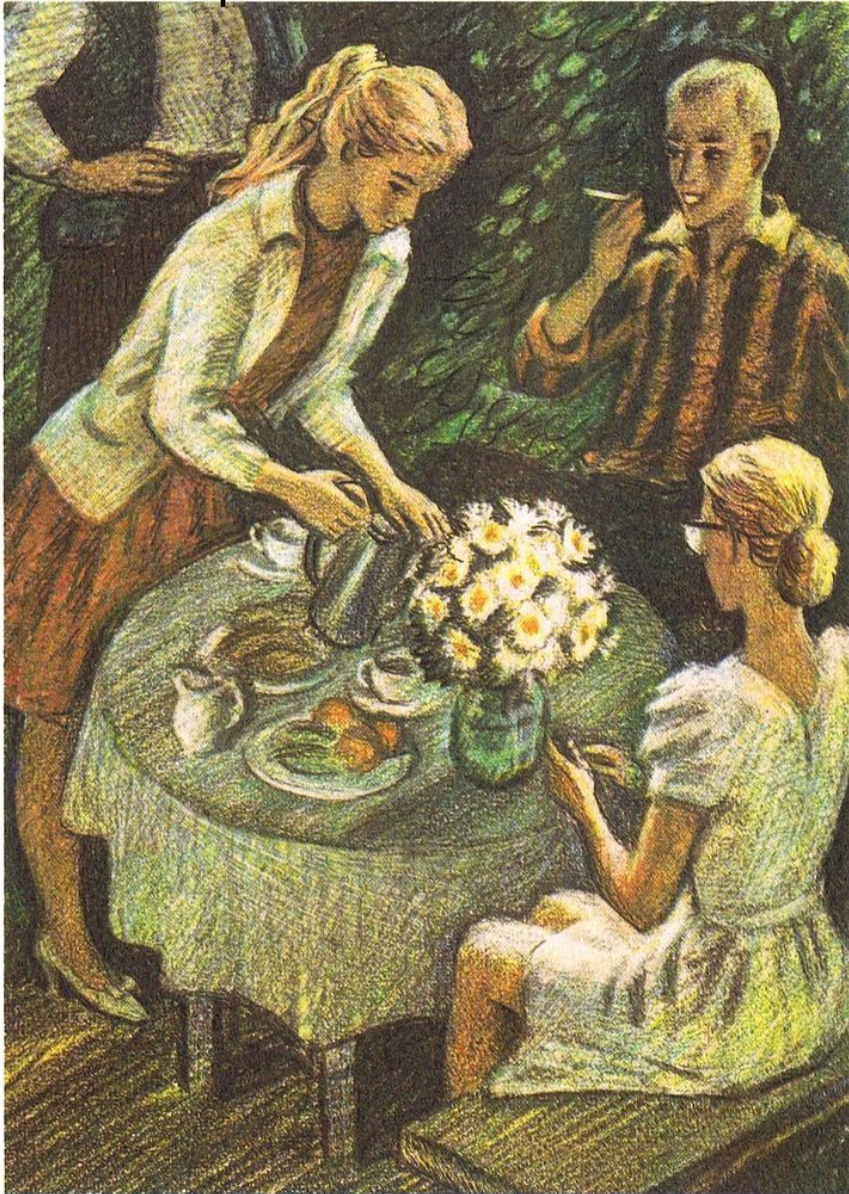
У завулак яны ўскочылі ў той жа міг, як я застаўся адзін у шыкоўнай кватэры нямецкага афіцэра. Я ўбачыў іх праз акно. Гестапаўцаў з сабакамі і паліцаяў. Але я перабольшваў ролю аўчарак. Не такія яны ўжо разумныя і не такі ўжо ў іх тонкі нюх, як пра гэта казалі легенды. Звычайныя сабакі.

Яраш жыве ўражаннем ад сустрэчы з чалавекам, якога восемнаццаць год лічыў мёртвым. "Вось сюжэт для Кірылы". Ён хацеў надаць думкам Іншы кірунак, абстрагіравацца і супакоіцца.

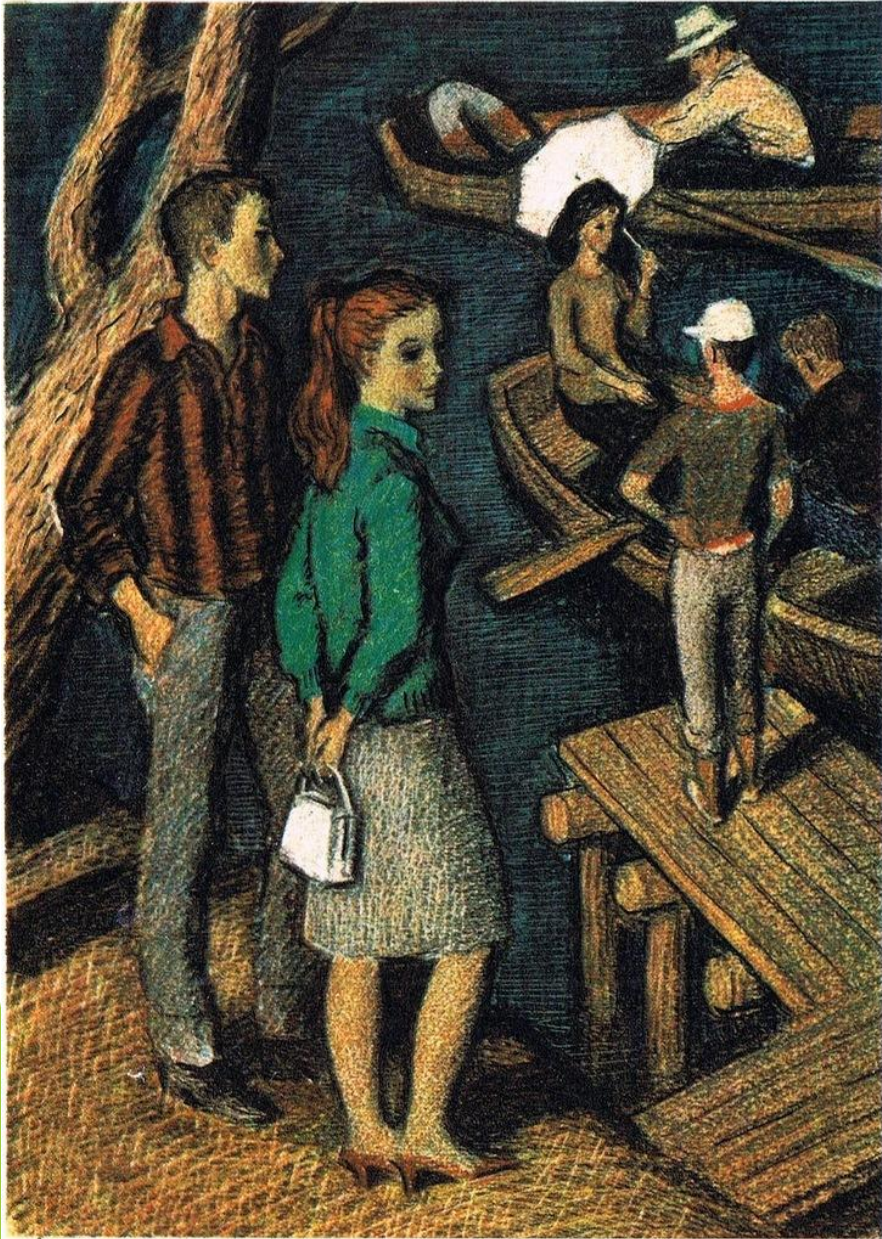
Абедалі разам, за агульным сталом, як рабілі часта, на верандзе ў Ярашаў, таму што ў гэты час дня там быў цень. Толькі Іра за стол не прыйшла

Хворая як хворая. Такіх ён бачыў сотні. Маленькая жанчына, такая худая, што здавалася, пад коўдрай-пустата

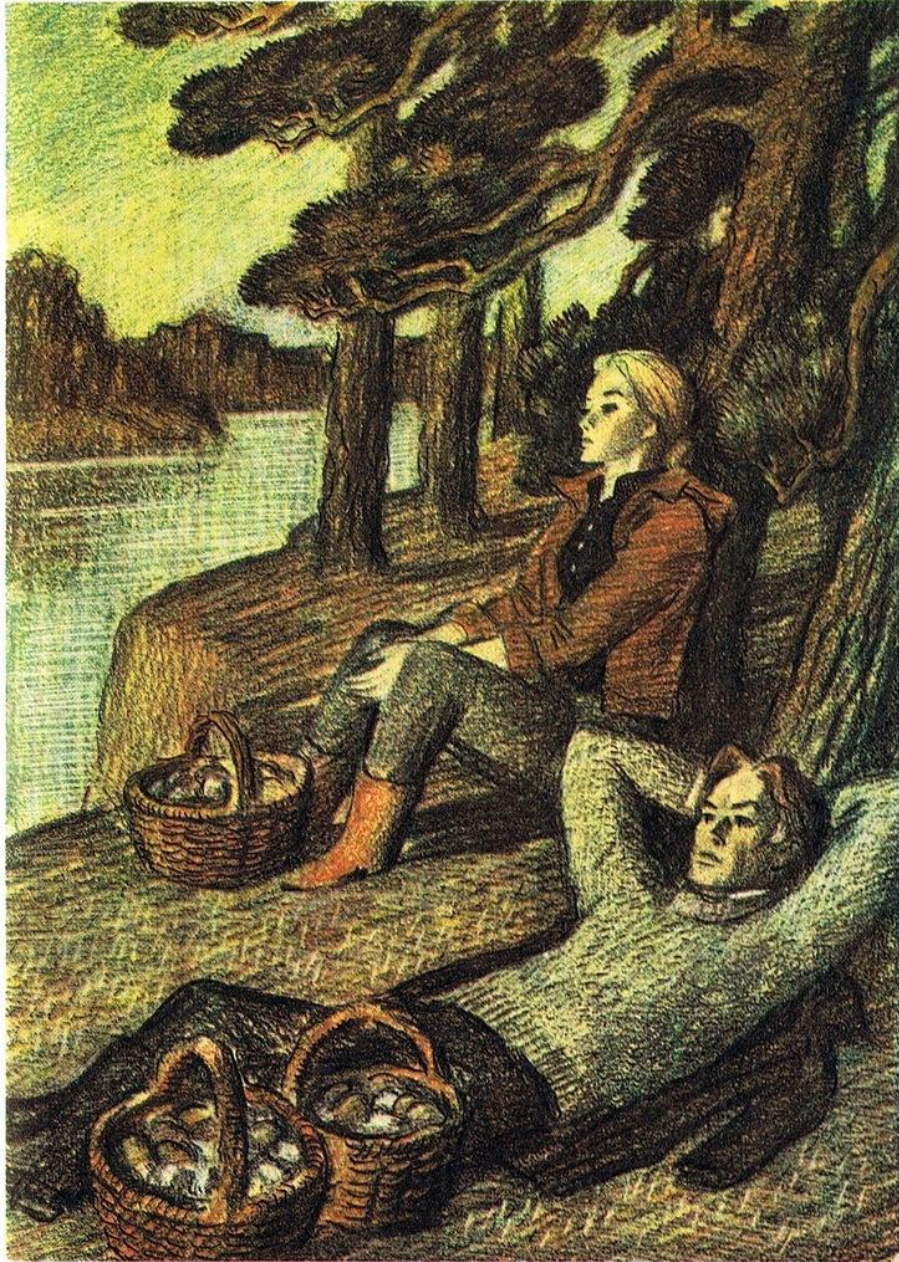

- Веслаець вы ўмееце? На лодцы пакатаеце? - неспадзявана для Славіка, весела і проста, як малая, спытала Маша.

Сёння з'явіўся таварыш з групы НКВД. Правал у горадзе. Накрылі рацыю, двух арыштавалі. Л. выратаваўся выпадкова. Баюся за Доктара, яны трымалі з ім сувязь.

Ап'янелая ад хвойнага і грыбнога водару, ад сонца і шчасця, Зося раптам спынілася, паставіла на зямлю торбачку і прытулілася спіною да сасны.